

BOSNA I HERCEGOVINA  
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE  
VRHOVNI SUD  
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE  
Broj: 09 0 K 044317 25 Kž 11  
Sarajevo, 20.06.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Dragana Čorlije kao predsjednika vijeća, Emira Neradina i Sanele Rondić kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Armine Kapić, u krivičnom predmetu protiv optuženog A.B., zbog krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog prometa iz člana 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi branitelja optuženog A.B. izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 044317 23 K od 30.12.2024. godine, nakon održane sjednice vijeća dana 20.06.2025. godine, kojoj su prisustvovali federalna tužiteljica Fikreta Vranjkovina, optuženi A.B. i njegov branitelj advokat Rusmir Karkin iz Sarajeva, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba branitelja optuženog A.B. odbija se kao neosnovana i potvrđuje presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 044317 23 K od 30.12.2024. godine.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 044317 23 K od 30.12.2024. godine optuženi A.B. oglašen je krivim zbog krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog prometa iz člana 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), pa je uz primjenu navedenih zakonskih odredbi, kao i odredbi članova 42., 43. i 49. KZ FBiH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina. Na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH odlučeno je da se optuženom A.B. u izrečenu kaznu zatvora uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 27.05.2023. godine pa do stupanja na izdržavanje kazne zatvora. Također su, na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), oštećene porodice Spahić i Suljić upućene da imovinskoppravne zahtjeve ostvaruju u parničnom postupku, dok je na osnovu člana 202. stav 4. ZKP FBiH optuženi oslobođen dužnosti da naknadi troškove krivičnog postupka.

Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio branitelj optuženog A.B., advokat Rusmir F. Karkin iz Sarajeva, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, povrede

krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, uz prijedlog da ovaj sud žalbu uvaži, prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da prvostepenu presudu preinači na način da optuženom izrekne blažu kaznu zatvora.

U odgovoru na žalbu kantonalna tužiteljica iz Sarajeva je navela da je žalba branitelja optuženog paušalna i nejasna, te je predložila da se žalba branitelja odbije kao neosnovana.

Federalna tužiteljica je podneskom broj T09 0 KTŽ 0186042 25 od 14.05.2025. godine dostavila izjašnjenje u kojem je predložila da se žalba branitelja optuženog A.B. odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u skladu sa odredbom člana 319. stav 1. ZKP FBiH, branitelj optuženog je ostao kod navoda i prijedloga iz žalbe, dok je federalna tužiteljica izjavila da ostaje kod izjašnjenja iz ranije citiranog dopisa.

Ovaj sud je pobijanu presudu ispitao u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH, imajući u vidu i navode iz odgovora na žalbu, pa je nakon toga odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Branitelj optuženog u žalbi navodi da je prvostepeni sud prihvatio ničim dokazan činjenični osnov iz optužnice prema kojem je optuženi A.B. krećući se ulicom M.T. iz smjera Bašćaršije u smjeru Ilidže i dolaskom na raskrsnicu ulica M.T. i D., imao namjeru izvršiti skretanje svojim vozilom udesno, tj. iz ulice M.T. u ulicu D.. Stav je branitelja da za takav zaključak nema dokaza, da presuda preuzima „pretpostavljenu namjeru“ optuženog od strane tužiteljstva kao nesporno utvrđenu i na tome „gradi okolnosti koje nemaju uporišta u činjenicama i dokazima ... i ni u jednom momentu ne daje obrazloženje na koji način je došlo do zaključka da je nesporna njegova namjera, a niti navodi dokaze na kojima bi eventualno utemeljila i opravdala svoj zaključak“. S tim u vezi branitelj ističe da je optuženi u svom iskazu naveo da je imao namjeru svojim vozilom kretati se ulicom M.T. do raskrsnice kod Sarajevo City Centra i tu skrenuti lijevo prema naselju Kovačići, gdje je njegovo radno mjesto i gdje je trebao biti u 23,00 sati, ali je okasnio i o tome obavijestio kolegu iz prethodne smjene koji je produžio sa radom. Branitelj dalje u žalbi navodi da je na pogrešno utvrđenje ove namjere sud „pridodao i nespornu veću brzinu“, sporne količine alkohola i opojnih sredstava, te na osnovu toga zaključio da je optuženi iskazao krajnju bezobzirnost, te čak za ovu okolnost veže i njegov umišljaj. Slijedeći nalaze i mišljenja vještaka neuropsihijatar, prema kojima količine alkohola i opojnih sredstava nisu imale uticaja na sposobnost optuženog da upravlja vozilom, branitelj ističe da je nelogičan zaključak da optuženi, vozeći 70 km/h i više, preduzima radnju skretanja pod pravim uglom u ul. D.. Namjera optuženog da ide pravo ulicom M.T., po mišljenju branitelja, proizlazi i iz snimka video nadzora, na kojem se vidi optuženi kako se iz saobraćajne trake za vozila javnog gradskog prevoza prestrajava ulijevo, tj. u saobraćajnu traku do trake za vozila javnog gradskog prevoza (u daljem tekstu: „desna saobraćajna traka“, pri čemu je radi jasnoće potrebno ukazati da se prema nalazu i mišljenju vještaka saobraćajne struke Nedima Kamenjaševića i Muamera Smajlovića na mjestu saobraćajne nezgode kolovoz sastoji od četiri saobraćajne trake, od kojih su tri saobraćajne trake namijenjene za saobraćaj vozila u istom smjeru, a sa njihove desne strane se nalazi obilježena saobraćajna traka za vozila javnog gradskog prevoza) i ovo skretanje koje se dešava 10-15 metara prije raskrsnice se može jedino tumačiti u skladu sa namjerom da prođe

pravo kroz raskrslu. Branitelj na kraju ističe da se radi o okolnosti od krucijalnog značaja i smatra da su na ovaj način ostvarene i bitne povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačke k) i h) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Prije svega ovaj sud ističe da prvostepeni sud nije propustio da u obrazloženju pobijane presude navede razloge o odlučnim činjenicama kada je u pitanju kretanje vozila optuženog opisano u izreci presude. Naime, optuženi je oglašen krivim da je, između ostalog, „prije dolaska na raskrslu ulica M.T.-D., koja je obilježena svjetlosnom saobraćajnom signalizacijom, poduzeo radnju skretanja udesno na bočni put u ulicu D. ...“. Za zaključak da je optuženi upravljajući vozilom preduzeo radnju skretanja udesno u ulicu D., prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude naveo sasvim određene razloge. Tako se prvostepeni sud pozvao na nalaz i mišljenje vještaka Nedima Kamenjaševića i Muamera Smajlovića, prema kojem je mjesto saobraćajne nesreće kolovoz raskrsnice ulica M.T. i D., mjesto kontakta vozila optuženog i pješaka je obilježeni pješački prelaz u ul. D., nakon što su pješaci prešli 2,40 metara, te koji su iznijeli mišljenje da se vozilo optuženog nakon skretanja u ul. D. nije zaustavilo ispred pješačkog prelaza ulice D., iako su pješaci prelazili ulicu D. na upaljeni zeleni signal, a da se neposredno prije nastanka saobraćajne nesreće optuženi se vozilom kretao krajnjom desnom saobraćajnom trakom ulice M.T. i na raskrsnici ulica M.T. i D. vršio skretanje udesno u ulicu D.. Sud se također pozvao i na zapisnik o uviđaju predmetne saobraćajne nezgode od 27.05.2023. godine, sa crtežom lica mjesta i fotodokumentacijom i video snimke nadzornih kamera koje su izvedene kao dokaz, iz kojih dokaza proilazi da se saobraćajna nezgoda dogodila na raskrsnici ulica M.T. i D., i to na pješačkom prelazu u ulici D.. U krajnjem je sud navedenim dokazima poklonio vjeru i zaključio da je u vrijeme i mjesto navedeno u izreci presude, upravljajući vozilom marke Mercedes-Benz A 180, optuženi preduzeo radnju skretanja udesno prema ulici D., te je do udara u pješake došlo na pješačkom prelazu u ulici D.. Dakle, prvostepeni sud je dao razloge za utvrđenje odlučne činjenice da je optuženi upravljajući svojim vozilom „preduzeo radnju skretanja udesno na bočni put u ulicu D.“, kako je to i utvrđeno u izreci pobijane presude. Slijedom navedenog, ne mogu se prihvatiti žalbeni navodi branitelja optuženog da prvostepeni sud nekritički preuzima „pretpostavljenu namjeru“ optuženog za skretanje u ulicu D. (prvostepeni sud se bavio utvrđenjem same radnje skretanja, kako je to optuženom i stavljeno na teret i za što je i oglašen krivim), da tako utvrđenu okolnost koristi za izvođenje daljih zaključaka i da je na taj način učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

U vezi sa prethodnim je potrebno istaći da je branitelj prigovorio da je prvostepeni sud, pored prethodno pomenute bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, istovremeno počinio i bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka h) ZKP FBiH, tj. da nije riješio predmet optužbe. Međutim, kako branitelj u žalbi ne daje nikakvo dalje obrazloženje zašto smatra da u situaciji kada sud u cijelosti preuzima kao dokazan činjenični opis djela iz potvrđene optužnice sud nije riješio predmet optužbe, takav žalbeni prigovor branitelja nije mogao biti prihvaćen.

Žalbeni prigovor branitelja optuženog kojim osporava pravilnost zaključka prvostepenog suda da je optuženi „imao namjeru da skrene u ulicu D.“ nije doveo u pitanje pravilnost pobijane presude. Naime, već je pojašnjeno da je prvostepeni sud našao dokazanim da je optuženi, u

sklopu činjenica i okolnosti koje čine obilježja predmetnog krivičnog djela, preduzeo radnju skretanja u ulicu D., gdje je na pješačkom prelazu došlo do naleta njegovog vozila na pješake. Branitelj svoju tvrdnju obrazlaže pozivanjem na video snimak nadzorne kamere koji je izveden kao dokaz, tvrdeći da se na snimku vidi da nailaskom na raskrsnicu ulica Titova i D. optuženi preduzima radnju prestrojavanja lijevo, tj. u desnu saobraćajnu traku i da je to pokazatelj njegove namjere da prođe kroz raskrsnicu pravo. Međutim, branitelj zanemaruje da se na snimku video nadzora „Poslovnog centra M.D.“, na kojoj se vidi tok događaja (kretanje pješaka, drugih vozila i vozila optuženog sve do momenta udara u pješake na pješačkom prelazu u ul. D.), vidi da vozilo kojim upravlja optuženi nakon što se prestroji lijevo, tj. u desnu saobraćajnu traku iz saobraćajne trake namijenjene za vozila javnog gradskog prevoza, prilikom prilaska raskrsnici ulica M.T. i D., ponovo se prestrojava desno, tj. u traku namijenjenu za kretanje vozila javnog prevoza, iz koje dalje skreće udesno, tj. u ul. D., gdje se u tom trenutku nalaze pješaci koji su započeli prelazak ulice D. na pješačkom prelazu, pri čemu snimak video nadzora obuhvata i dio pješačkog prelaza tako da se neposredno prije naleta vozila optuženog vidi još samo obuća pješaka i vozilo optuženog koje nakon skretanja u ul. D. ide prema njima. S obzirom na navedeno, pozivanjem na zabilježeno kretanje vozila optuženog na snimcima video nadzora, branitelj ne može dovesti u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda da je optuženi preduzeo radnju skretanja u ul. D..

Imajući u vidu zabilježeno kretanje vozila optuženog na prethodno pomenutom video snimku nadzorne kamere „Poslovnog centra M.D.“, zapisnik o uviđaju od 27.05.2024. godine sa crtežom lica mjesta (iz kojih dokaza se vidi položaj zaustavljenog vozila optuženog u ulici D. i to 10,10 metara od početka te ulice), te nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke Nedima Kamenjaševića i Muamera Smajlovića, koji su na osnovu analize tragova saobraćajne nezgode, uključujući i pomenute dokaze, naveli da je optuženi dolaskom na raskrsnicu ulica M.T. i D. preduzeo radnju skretanja udesno u ulicu D., pravilnost prvostepene presude nije dovedena u pitanje ni pozivanjem branitelja optuženog na iskaz optuženog A.B. dat u svojstvu svjedoka, u kojem je izjavio da je on imao namjeru da ide pravo, tj. prema naselju Kovačići gdje je njegovo radno mjesto. Kako su takvi navodi optuženog u suprotnosti sa prethodno pomenutim dokazima koje je prvostepeni sud ocijenio vjerodostojnim, a koje branitelj po ocjeni ovog nije doveo u sumnju, slijedi da istaknutim žalbenim navodom, tj. pozivanjem na iskaz optuženog u kojem tvrdi da njegova namjera nije bila da skrene u ulicu D., branitelj nije doveo u pitanje pravilnost osporenog zaključka prvostepenog suda. Ovaj sud pri tome posebno ističe da se na pomenutom snimku nadzorne kamere „Poslovnog centra M.D.“ vidi kako se optuženi dolaskom na raskrsnicu svojim vozilom iz krajnje desne trake prestrojava desno u saobraćajnu traku za vozila javnog gradskog prevoza, a odmah zatim iz te trake i skreće desno u ulicu D., gdje na pješačkom prelazu dolazi do naleta na pješake. Osim toga, njegovo vozilo je prema zapisniku o uviđaju od 27.05.2023. godine i crtežu lica mjesta, pronađeno u ulici D., 10,10 metara od spoja ulica M.T. i D., dok su i svi ostali tragovi saobraćajne nezgode pronađeni u ulici D., dok je mjesta naleta vozila na pješake, prema nalazu i mišljenju vještaka saobraćajne struke na sredini pješačkog prelaza u ulici D.. Dakle, svi ovi dokazi ukazuju da se saobraćajna nezgoda i dogodila u ulici D., u koju je, kako se to vidi na pomenutom snimku nadzorne kamere, optuženi skrenuo iz saobraćajne trake za vozila javnog gradskog prevoza, koja je i pozicionirana krajnje desno, odnosno u koju se neophodno prestrojiti da bi se skrenulo u ulicu D..

Zaključak prvostepenog suda da je optuženi preduzeo radnju skretanja iz ulice M.T. u ul. D., nije doveden u sumnju ni žalbenim navodom branitelja optuženog kojim ukazuje da je

nelogičan zaključak da optuženi, vozeći 70 km/h i više, preduzima radnju skretanja pod pravim uglom u ul. D.. S tim u vezi je potrebno istaći da prvostepeni sud nije ni utvrdio da je optuženi „pod pravim uglom“ skrenuo u ulicu D., nego da je preduzeo radnju skretanja u ulicu D., a dokazi (nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke, snimci nadzornih kamera i zapisnik o uviđaju) potvrđuju da je to bilo skretanje iz saobraćajne trake za vozila javnog gradskog prevoza koja je pozicionirana krajnje desno, tj. do trotoara, te da skretanje nije bilo „pod pravim uglom“, nego putanjom koja je vozilo vodila preko sredine pješačkog prelaza, gdje je i došlo do udara u pješake, a vozilo završilo na lijevoj strani ulice D..

Žalbeni navodi branitelja optuženog da sud za „nedokazanu namjeru“ optuženog veže i „nespornu veću brzinu, sporne količine alkohola i opojnih sredstava“ i na osnovu tih okolnosti izvodi zaključak da je optuženi iskazao krajnju bezobzirnost, te da na temelju prethodnih okolnosti izvodi zaključak i o umišljaju optuženog, nisu doveli u pitanje pravilnost pobijane presude. Naime, zaključak o brzini vozila kojim je u vrijeme saobraćajne nezgode upravljao optuženi zasnovan je na ocjeni nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke, koji su na temelju proračuna izgubljene kinetičke energije u svom nalazu i mišljenju (str. 29-31) utvrdili brzinu i ne vežu se za namjeru optuženog da skrene u ulicu D.. Neprihvatljiv je i žalbeni navod branitelja da je sud „sporne količine alkohola“ vezao za, kako tvrdi, nedokazanu namjeru skretanja, pa iz tih okolnosti izvodio zaključke o umišljaju, jer takvi razlozi nisu sadržani u obrazloženju pobijane presude. Nadalje, žalbeni navod branitelja optuženog da je prvostepeni sud izveo zaključak da je optuženi prilikom izvršenja krivičnog djela iskazao krajnju bezobzirnost nije tačan, jer takvog zaključka nema u pobijanoj presudi. Isto tako nije tačan ni žalbeni navod branitelja optuženog da je prvostepeni sud zaključak o umišljaju optuženog vezao za okolnost skretanja, odnosno namjeru optuženog da skrene desno u ulicu D., budući da iz razloga datih u pobijanoj presudi proizlazi da je zaključak o umišljaju optuženog sud vezao za okolnosti kršenja saobraćajnih propisa, uslijed čega je došlo do saobraćajne nezgode (str. 45. pobijene presude). Dakle, iz razloga na koje se u žalbi poziva branitelj optuženog, nije dovedena u pitanje pravilnost pobijane presude.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, branitelj optuženog u žalbi navodi da su snimci video nadzora kladionice „Premier World Sport“, „Poslovnog centra M.D.“ i „Pivnice Sarajevo“, pribavljeni nezakonito. S tim u vezi branitelj ističe da zakonit način izuzimanja snimaka podrazumijeva izuzimanje čitavog video sistema, tj. snimača, a ne jednog snimka, jer na taj način može biti dovedena u sumnju autentičnost snimka prilikom presnimavanja. Osim toga, branitelj ističe da „makar po jednoj od ovih naredbi nije postupljeno u skladu sa stavom 2.“, prema kojem naredbu moraju izvršiti službenici Odjeljenja sa saobraćajne istrage Sektora uniformisane policije, s obzirom da je svjedok Velić izjavio da je oduzimanja video snimaka izvršeno tako što su uposlenici pravnih lica snimili, odnosno „spržili“ snimke na CD-ove i predali izvršiteljima naredbe. Na kraju branitelj ukazuje na propust da se izvrši usklađivanje vremena koje pokazuju snimci kamere sa stvarnim vremenom, na što se sud nije ni osvrnuo u obrazloženju pobijane presude. Uslijed prethodno istaknutih propusta, po mišljenju branitelja, učinjene su bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) i k) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Prema odredbi člana 79. stav 1. ZKP FBiH predmeti koji se po KZ FBiH imaju oduzeti ili koji mogu poslužiti kao dokaz u krivičnom postupku privremeno će se oduzeti i na osnovu sudske odluke će se osigurati njihovo čuvanje. U stavu 4. istoga člana propisano je da oduzimanje predmeta vrši ovlaštena službena osoba na osnovu izdate naredbe, a u stavu 5. istoga člana propisano je, pored ostalog, da ko drži takve predmete dužan ih je predati po naredbi suda, dok je u stavu 6. istoga člana propisano da se odredbe stava 5. odnose i na podatke pohranjene u kompjuteru ili sličnim uređajima za automatsku obradu podataka. Iz spisa predmeta i obrazloženja pobijane presude proizlazi da je u konkretnom slučaju sve naredbe suda za privremeno oduzimanje predmeta – snimaka nadzornih kamera kladionice „Premier World Sport“, „Poslovnog centra M.D.“ i „Pivnice Sarajevo“, izvršio Esad Velić, policijski službenik Odjeljenja za saobraćajne istrage i to tako što je predao naredbu subjektima na koje se odnose i ovlaštene osobe su mu odmah predale upravo one snimke (precizno označene u naredbama za privremeno oduzimanje) na koje se naredbe odnose. Iz navedenog proizlazi da je privremeno oduzimanje snimaka video nadzora izvršeno na način kako to propisuju relevantne odredbe člana 79. ZKP FBiH. Stav branitelja da je bilo potrebno izuzeti čitav sistem video nadzora, tj. „snimač“, ovaj sud nalazi neprihvatljivim, jer takav stav nema uporište u prethodno citiranim odredbama člana 79. ZKP FBiH. Uostalom ni branitelj u žalbi ne navodi odredbu suprotno kojoj bi bilo postupanje prilikom privremenog oduzimanja predmeta u konkretnom slučaju. Stoga je bez osnova žalbeni navod branitelja da su dokazi u vidu snimaka nadzornih kamere kladionice „Premier World Sport“, „Poslovnog centra M.D.“ i „Pivnice Sarajevo“ nazakoniti i da je učinjena bitna povreda odredba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH.

U okviru istog prigovora branitelj optuženog je ukazao i na propust suda da se u obrazloženju osvrne na usklađivanje vremena na privremeno oduzetim snimcima sa realnim vremenom, uz tvrdnju da takav propust za posljedicu ima bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. Međutim, branitelj u žalbi nije argumentirao zašto smatra da usklađenost vremena na privremeno oduzetim snimcima sa realnim vremenom predstavlja odlučnu činjenicu o kojoj bi sud bio dužan da navede razloge u obrazloženju presude, niti ovaj sud nalazi da od te činjenice ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva. Slijedi da je žalbeni prigovor branitelja u navedenom pravcu bez osnova, odnosno da na način kako to branitelj tvrdi nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Branitelj u žalbi dalje ukazuje na propust da se utvrdi tačno mjesto kontakta vozila kojim je upravljao optuženi sa oštećenim pješakinjama. Stav je branitelja da je bez jasnog utvrđivanje ove tačke svako dalje preciziranje i izračun vještaka saobraćajne struke bez ikakvog značaja, jer se bazira na pretpostavci, uslijed čega je pobijana presuda protivrječna sama sebi i nerazumljiva, na koji način je učinjenja bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ovaj žalbeni prigovor nije osnovan.

Prije svega ovaj sud ističe da bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH postoji ako je, između ostalog, izreka presude (ne presuda) nerazumljiva ili protivrječna sama sebi, a to branitelj u žalbi ni ne tvrdi. Nadalje, nije prihvatljiv žalbeni navod branitelja da sud u prvostepenoj presudi nije utvrdio tačno mjesto naleta vozila optuženog na oštećene pješakinje A.S., A.S. i E.S.. Naime, na str. 20. pobijane presude

prvostepeni sud iznosi sadržaj nalaza i mišljenja vještaka Nedima Kamenjaševića, u kojem, između ostalog, navodi da je mjesto kontakta vozila optuženog i pješaka bilo na pješačkom prelazu u ulici D., odnosno da su od trenutka stupanja na pješački prelaz do mjesta naleta putničkog automobila na pješaka, pješaci prešli udaljenost od oko 2.40 metara. Mjesto naleta su vještaci utvrdili i u pismeno izrađenom nalazu i mišljenju, gdje je na str. 28. to prikazano i na skici. Sud je nalaz i mišljenje vještaka Nedima Kamenjaševića i Muamera Smajlovića, kako to proizlazi iz obrazloženja presude, ocijenio vjerodostojnim, uključujući i dio koji se odnosi na utvrđivanje mjesto naleta vozila optuženog na pješake, pa je tako utvrdio da je do naleta vozila na pješake došlo na pješačkom prelazu u ulici D., kada su pješaci započeli prelazak kolovoza ulice D. na obilježenom pješačkom prelazu sa desne na lijevu stranu i prešli udaljenost od oko 2.40 metara. Dakle, suprotno tvrdnji branitelja optuženog A.B., prvostepeni sud je utvrdio mjesto naleta vozila optuženog na pješakinje, pa slijedi da, iz razloga na koje se branitelj poziva, nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Branitelj optuženog u žalbi osporava zaključak prvostepenog suda da vozilo sive boje, koje je ostalo mirovati i kada se upalilo zeleno svjetlo na semaforu kojim je dozvoljen prolazak vozila na raskrsnici, „nije bitna okolnost“, tj. da vozač tog vozila svojim postupkom nije doprinio nastanku saobraćajne nezgode. S tim u vezi branitelj ističe da je i vještak saobraćajne struke Nedim Kamenjašević izjavio na glavnom pretresu da pretpostavlja da se optuženi prestrojio u desnu saobraćajnu traku da ne bi udario u vozilo koje je ostalo mirovati, iako je na semaforu signal promijenjen na zeleno svjetlo. Stav je branitelja da ponašanje vozača sivog vozila koje je ostalo stajati i nakon upaljenog zelenog svjetla na semaforu predstavlja neuobičajenu i neočekivanu situaciju u kojoj se može naći i potpuno savjestan vozač i ta okolnost dovodi u pitanje ostale zaključke iz pobijane presude.

Ovi žalbeni navodi nisu doveli u pitanja pravilnost pobijane presude.

Iz obrazloženje pobijane presude proizlazi da je istovjetan prigovor, u kojem je tvrdio da je sivo vozilo koje je prošlo pored njega i na raskrsnici ostalo stajati i kada je bilo upaljeno zeleno svjetlo, zaslužno što je optuženi bio primoran preduzeti radnju skretanja u desno da bi izbjegao udes, branitelj optuženog iznio i tokom glavnog pretresa. Taj prigovor je prvostepeni sud ocijenio neosnovanim i na str. 43. pobijane presude obrazložio da vozač zaustavljenog vozila na semaforu, koji nije blagovremeno na paljenje zelenog svjetlosnog signala na semaforu krenuo, nego je ostao stajati izvjesno vrijeme, nema doprinosa nastanku predmetne saobraćajne nezgode, a to je utvrdio na osnovu uvida u video snimke nadzornih kamera, izjašnjenja vještaka saobraćajne struke Nedima Kamenjaševića i Muamera Smajlovića i iskaza svjedoka E.L. i D. T. Naime, stav vještaka saobraćajne struke da postupak vozača sivog vozila koje se zaustavilo u krajnjoj desnoj traci na raskrsnici ulica M.T. i D. zbog upaljenog crvenog svjetla na semaforu, a zatim i nakon promjene svjetlosnog signala na zeleno nije odmah pokrenuo vozilo, nego ostao stajati izvjesno vrijeme, kada je sa svojim vozilom naišao optuženi i neposredno prije semafora se prestrojio iz desne saobraćajne trake (u kojoj je na semaforu stajalo sivo vozilo) u saobraćajnu traku za vozila javnog gradskog prevoza, nije doprinio nastanku saobraćajne nezgode, i ovaj sud nalazi prihvatljivim. Na pomenutom snimku kamere video nadzora sa „Poslovnog Centra M.D.“ (oznaka datoteke D05-20230526223931) vidljivo je zaustavljanje nepoznatog vozila sive boje na upaljeno crveno svjetlo na semaforu u krajnjoj desnoj saobraćajnoj traci, da bi odmah po njegovom zaustavljanju slijedila promjena signala na žuto, a zatim i zeleno svjetlo, pri čemu je vozač nepoznatog sivog vozila ostao mirovati, tj. nije odmah po promjeni signala pokrenuo svoje

vozilo, nakon čega na zeleno signalno svjetlo semafora pristiže drugo vozilo istom saobraćajnom trakom u kojoj se nalazilo zaustavljeno vozilo, usporava i prestrojava se desno u saobraćajnu traku namijenjenu vozilima javnog prevoza i prolazi raskrnicu, da bi za tim vozilom slijedio optuženi sa svojim vozilom, također se prestrojio desno u saobraćajnu traku namijenjenu vozilima javnog prevoza, a zatim skrenuo u ulicu D., gdje na pješačkom prelazu dolazi do naleta na pješakinje. U konkretnom slučaju je utvrđeno, prihvatanjem nalaza i mišljenja pomenutih vještaka saobraćajne struke, da je optuženi prilikom dolaska na raskrnicu svojim vozilom upravljao brzinom od 76,3 km/h, iako je dozvoljena brzina bila 50 km/h, a da se kretao u granicama te brzine, optuženi bi bio u mogućnosti da svoje vozilo blagovremeno zaustavi ispred pješakinja koje su prelazile kolovoz na pješačkom prelazu. S druge strane, ne može se prihvatiti tvrdnja branitelja da je zaustavljeno vozilo na raskrsnici ispred semafora, u situaciji kada je neposredno prije toga promijenjen svjetlosni signal sa crvenog svjetla na žuto, a zatim zeleno, predstavlja „neuobičajenu i neočekivanu situaciju“, kako to branitelj u svojoj žalbi tvrdi, jer je za očekivati da od promjene svjetlosnog signala do reakcije vozača u vidu pokretanja vozila prođe izvjestan vremenski period, zbog čega je i propisana obaveza vozača koji se približava raskrsnici da se kreće sa povećanim oprezom. Osim toga, branitelj u žalbi i ne tvrdi da je opisanim postupkom vozač nepoznatog sivog vozila prekršio neko pravilo u saobraćaju, odnosno određenu odredbu ZOOPS-a, niti to ovaj sud nalazi da postoji takvo kršenje odredaba ZOOPS-a od strane nepoznatog vozača sivog vozila. Imajući u vidu prethodno iznesene razloge, ovaj sud nije prihvatio žalbeni prigovor branitelja optuženog kojim osporava pravilnost zaključka prvostepenog suda da vozač sivog vozila koje je ostalo stajati izvjesno vrijeme i nakon upaljenog zelenog svjetlosnog signala na semaforu, nije doprinio nastanku predmetne saobraćajne nezgode.

Bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH branitelj optuženog vidi u tome što su vještaci medicinske i hemijske struke, i to kako vještak optužbe, tako i odbrane, utvrdili da konstatovane količine alkohola i opojnih sredstava pronađenih u urinu i krvi optuženog nisu imale presudnog utjecaja na mogućnost vožnje optuženog. Nadalje, branitelj navodi da su vještaci dr. Alma Bravo Mehmedbašić i dr. Omer Čemalović utvrdili da je i amfetamin, čiji su tragovi pronađen u urinu, optuženi morao uzeti prije više od 12 sati od saobraćajne nezgode, budući da on duže ostaje u urinu, ali da ni pronađena opojna sredstva u urinu optuženog nisu imala efektivnog uticaja na njegovu vožnju. Na kraju branitelj navodi da, „polazeći od gornjih navoda koje se odnose na nemogućnost provjere njihove istinitosti a odnose se na namjeru i na alkohol i na opojna sredstva to odbrana ovom žalbom čini spornim i precizno utvrđenje brzine kojom se kritične prilike kretao optuženi A.B. a u cilju dovođenja u pitanje zaključaka i stavova pobijane presude koje nemaju uporišta objektivnim dokazima“. Stav je branitelja da „nema tačno i precizno obrazloženog načina na koji je izvršen obračun tačne brzine kojom se kretao optuženi u momentu dolaska na raskrnicu i u momentu kontakta sa oštećenim“.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Prije svega ovaj sud nalazi neosnovnim žalbeni prigovor da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH time što je propustio da obrazloži tačan obračun brzine vozila optuženog u vrijeme prilaska raskrsnici i u trenutku naleta na pješake. Ovo iz razloga što je te brzine, koje prvostepeni sud smatra identičnim, odnosno da nema razlike između brzine kretanja vozila optuženog u trenutku prilaska raskrsnici i u trenutku naleta na pješake, sud utvrdio ocjenom nalaza i mišljenja vještaka



saobraćajne struke Nedima Kamenjaševića i Muamera Smajlovića, koji je, između ostalog, obuhvatio i izračun brzine i načina kretanja putničkog vozila Mercedes-Benz A180, kao i iskaza svjedoka E.L. i D.T., te je za takva svoja utvrđenja prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude naveo određene razloge (str. 38-39.). Naime, brzinu upravljanja vozilom u konkretnom slučaju je sud utvrdio prihvatanjem vjerodostojnim nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke Nedima Kamenjaševića i Muamera Smajlovića, koji su obračun brzine utvrdili na osnovu izračuna izgubljenih brzina i gubitka kinetičke energije, uslijed naleta vozila na prepreke, konkretno pješakinje A.S., A.S. i E.S., penjanja na trotoar i deformacija na čeonom dijelu vozila uslijed udara u saobraćajni znak „vremensko ograničenje parkiranja“, uslijed deformacije prednjeg lijevog točka i izgubljene brzine na putu od pomenutog saobraćajnog znaka do mjesta struganja od zid zgrade i zaustavljanja vozila. Tako su vještaci na str. 29-33. pismeno izrađenog nalaza, kojeg je vještak Nedim Kamenjašević ukratko izložio na glavnom pretresu, na osnovu matematičkih formula opisali izračun izgubljenih brzina uslijed naleta na svaku pojedinu prepreku vozila optuženog, pri čemu je imao u vidu da nije bilo tragova kočenja prije naleta na pješake, pa je utvrdio da je brzina kretanja vozila optuženog u trenutku naleta na pješake iznosila oko 76,3 km/h. Dakle, opisni izračun brzine kretanja vozila optuženog u trenutku naleta na pješake vještaka saobraćajne struke temelji se na metodi utvrđivanje izgubljene brzine uslijed gubljenja kinetičke energije vozila naletom na prepreke, pređeni put i utvrđene deformacije vozila, uz primjenu odgovarajućeg matematičkog metoda. Pri tome se vještaci saobraćajne struke kod izračuna brzine kretanja vozila optuženog uopće nisu oslanjali na okolnosti vezane za utvrđenu „namjeru, alkohol i opojna sredstava“ kod optuženog, kako to u žalbi neosnovano tvrdi optuženi. Dakle, na način kako to tvrdi branitelj optuženog nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

U okviru prethodno iznesenog prigovora branitelj je insistirao na zaključcima vještaka da pronađene količine alkohola i opojnih sredstava u krvi i urinu optuženog nisu uticale na njegovu sposobnost vožnje u konkretnom slučaju. S tim u vezi ovaj sud nalazi da i iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud prihvatio vjerodostojnim nalaz i mišljenje vještaka dr. Omera Čemalovića (str. 42.) prema kojem utvrđeni stepen alkoholemije optuženog iznosi 0,54 promila alkohola u krvi i da je sa tim stepenom alkoholemije osoba sposobna da se ispravno orijentira i percipira odnose u realnosti. Pored toga, iz obrazloženja presude proizlazi da je prvostepeni sud prihvatio vjerodostojnim i nalaz i mišljenje vještaka neuropsihijatra dr. Alme Bravo Mehmedbašić (vještak odbrane), koja je utvrdila da psihičko stanje optuženog prije saobraćajne nezgode nije u vezi sa nastankom saobraćajne nezgode, niti uzrok ponašanja optuženog prilikom upravljanja motornim vozilom. Dakle, prvostepeni sud je prihvatio kao vjerodostojne nalaze i mišljenja oba pomenuta vještaka (optužbe i odbrane) prema kojima pronađene količine alkohola i opojnih sredstava u krvi i urinu optuženog nisu imale efektivnog uticaja na vožnju optuženog, kako to branitelj i tvrdi. Stoga, prethodno istaknutim žalbenim navodima branitelj ne može dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude.

Pozivajući se na prethodno iznesene žalbene prigovore u vezi značaja utvrđenih količina alkohola i opojnih sredstava u krvi i urinu optuženog, branitelj u žalbi osporava i postojanje umišljaja optuženog, uz tvrdnju da odbrana zastupa mogućnost nehatnog postupanja optuženog.

Ni ovaj žalbeni navod nije osnovan.

Iz obrazloženja pobijana presude proizlazi da je prvostepeni sud zaključio da je optuženi, preduzimajući radnje opisane u izreci presude, bio svjestan da grubo krši saobraćajne propise i tako ugrožava saobraćaj da dovodi u opasnost život ljudi i da je na to i pristao, iz čega slijedi da je predmetno krivično djelo učinio sa eventualnim umišljajem. Pri tome je kao ključnu okolnost sud cijenio da se optuženi na mjestu gdje je brzina kretanja ograničena na 50 km/h kretao brzinom od 76,3 km/h, da se pri tome približavao raskrsnici i propustio da smanji brzinu, pri čemu je propustio da obrati pažnju na pješake koji su bili na kolovozu, tj. na pješačkom prelazu, da bi pri takvoj vožnji skrenuo bočno u ulicu D. i na pješačkom prelazu ostvario nalet na pješake. Pored toga, kod ocjene da je optuženi postupao sa eventualnim umišljajem, sud je uzeo u obzir i njegovu ličnost, koju je cijenio s obzirom na okolnosti da on nije imao položen vozački ispit, da je za vožnju bez vozačke dozvole u više navrata prekršajno kažnjavan (tri puta u toku 2022. i 2023. godine), te da je ranije konzumirao alkohol i amfetamin, ali je ipak upravljao vozilom, zbog čega je zaključio da se ne može govoriti o nehatnom ponašanju, nego o svjesnom i bezobzirnom kršenju saobraćajnih propisa. Dakle, prvostepeni sud je zaključak o umišljajnom postupanju optuženog prvenstveno utemeljio na ocjeni brzine kojom je optuženi upravljao vozilom u okolnostima konkretne situacije u kojoj je došlo do saobraćajne nezgode, dok je pri tome dodatno cijenio i utvrđene okolnosti vezano za prisustvo alkohola i opojnih sredstava u krvi i urinu optuženog, kao i da nije posjedovao ni vozačku dozvolu, za što je i ranije prekršajno kažnjavan. Suprotno tvrdnji branitelja optuženog, i ovaj sud je stava da navedene okolnosti ukazuju na postupanje sa eventualnim umišljajem, a ne iz nehata, kako to branitelj neosnovano tvrdi u svojoj žalbi.

Osporavajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, branitelj optuženog u žalbi osporava tačnost iskaza svjedoka E.L. i D.T.. Tako branitelj navodi da iskazi pomenutih svjedoka nisu od krucijalnog značaja i da oni u svojim iskazima „pretjeruju“ i „daju sebi na nekakvom značaju“. S tim u vezi branitelj ističe da je svjedok D.T. izjavio da je crveni Mercedes prošao između vozila VW Passat i Honda Hybrid, što smatra nemogućim, te da tvrdi da ga je vozilo marke Mercedes prošlo brzinom od oko 80 km/h na raskrsnici ulica M.T. – Skenderija, da se on kretao brzinom od oko 50 km/h, tako je logično da je zaostao za njim i da nekih 500 metara dalje na raskrsnici nije ni mogao vidjeti kontakt vozila marke Mercedes sa pješacima, niti da je optuženi svojim vozilom „rezao“ na raskrsnici, misleći na klizanje ili inerciju i ušao u ulicu D.. Ove navode svjedoka branitelj smatra „izmišljotinom“ jer se iz snimaka video nadzora ne vidi da optuženi svojim vozilom prolazi između bilo kakvih vozila i da je krenuo udariti u zgradu lijevo, kako, pored ostalog, ovaj svjedok tvrdi.

Vezano za iskaz svjedoka E.L. branitelj optuženog ističe da je sumnjiva njegova tvrdnja da ga je na raskrsnici ulice Titova, kod Higijenskog zavoda, prošlo crveno vozilo koje se kretalo vrlo brzo, uslijed čega se njegovo vozilo zaljuljalo, što branitelj smatra deplasiranim, jer bi do ljuljanja moglo doći samo uslijed prolaska većeg vozila pri većoj brzini, što se ovdje nije desilo. Osim toga, ako ga crveno vozilo prošlo takvom brzinom krećući se ka sljedećoj raskrsnici, onda ni ovaj svjedok nije mogao vidjeti kontakt tog vozila sa pješacima.

Ovi žalbeni navodi nisu doveli u pitanje pravilnost pobijane presude.

Kada je u pitanju ocjena iskaza svjedoka D.T. i E.L., branitelj ukazuje na kontradiktornost i nelogičnost u njihovim iskazima, tvrdeći da svjedoci nisu ni mogli vidjeti trenutak naleta vozila optuženog na pješakinje, s obzirom na tvrdnje da ih je optuženi prošao

krećući se većom brzinom, te da nisu ni mogli stići do slijedeće raskrsnice ako se vozilo optuženog kretalo znatno brže od njihovog. Međutim, ovi svjedoci nisu ni izjavili da su bili na licu mjesta kada je došlo do naleta na pješakinje, nego svjedok E.L. izjavljuje da se nalazio kod bilborda u blizini ulice Vrazova, kada je dole vidio kako tijela lete, a kako se približavao vidio je i prašinu, te malo crveno auto zabijeno u zid. Svjedok D.T. je izjavio da se uključio u ulicu M.T. kod „Higijenskog zavoda“ i krenuo je prema M.D.u brzinom od nekih 50 km/h, da je pored njega prošao crveni Mercedes A klase brzinom od oko 80 km/h koji je pravio slalom i vidio je da će udariti u lijevu stranu zgrade, pa je onda prošao između dva vozila i ušao u ulicu D. gdje je udario djevojke. Dakle, oba svjedoka opisuju da ih je optuženi sa svojim vozilom pretekao krećući se većom brzinom od one kojom su se oni kretali, ta da su sa određene udaljenosti vidjeli nalet na pješakinje i scenu na licu mjesta, pa je nisu prihvatljivi navodi branitelja da ovi svjedoci nisu mogli vidjeti nalet na pješakinje.

Tačno je da je svjedok D.T. izjavio da je optuženi svojim vozilom na raskrsnici prošao između dva vozila, što ne odgovara utvrđenom činjeničnom stanju, budući da sud to nije ni prihvatio, nego je o kretanju vozila optuženog izveo zaključke na osnovu video snimka nadzorne kamere sa „Poslovnog centra M.D.“, na kojima se jasno vidi da optuženi svojim vozilom prolazi pored (ne između) druga dva vozila od kojih je jedno sivo vozilo koje je stajalo u desnoj saobraćajnoj traci i nije krenulo odmah na promjenu svjetlosnog znaka na zeleno svjetlo, a drugo vozilo se kretalo saobraćajnom trakom za vozila javnog gradskog prevoza i ono je bez zaustavljanja prošlo liniju semafora, dok je optuženi svojim vozilom, dolazeći na raskrsnicu većom brzinom skrenuo iz desne saobraćajne trake u traku namijenjenu za kretanje vozila javnog prevoza, u kojoj se već nalazilo nepoznato vozilo koje je prošlo pravo kroz raskrsnicu, dok je optuženi iz te trake skrenuo u ulicu D. gdje je naletio na pješakinje. Dakle, u dijelu u kojem ovaj svjedok govori o prolasku između dva vozila, prvostepeni sud njegovom iskazu nije poklonio vjeru, pa ukazivanjem na taj dio iskaza pomenutog svjedoka, pravilnost pobijane presude nije dovedena u pitanje.

Branitelj optuženog u žalbi dalje navodi da je odbrana nastojala ukazati da je optuženi izgubio kontrolu nad vozilom nakon što je pokušao izbjeći sivo vozilo, na što ukazuje skica lica mjesta, budući da iz te skice slijedi da je vozilo udarilo pješake sa leđa, iz čega slijedi da je vozilo optuženog došlo dijagonalno, klizeći preko trotoara, pa su se nakon udara tijela oštećenih kretala u pravcu protezanja pješačkog prelaza, a ne u pravcu ulice D., što je osporena presuda zanemarila.

Ni ovi žalbeni navodi nisu doveli u pitanje pravilnost pobijane presude.

Iz izreke i obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud utvrdio da je optuženi svojim vozilom neposredno prije dolaska pred raskrsnicu ulica M.T. i D., preduzeo radnju skretanja udesno u ulicu D.. To je prvostepeni sud utvrdio na osnovu ocjene dokaza prikupljenih na licu mjesta, uključujući zapisnik o uviđaju i crtež lica mjesta, nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke, te posebno uvidom u video snimke tri nadzorne kamere na kojima se u najvećem dijelu vidi kretanje pješaka, vozila optuženog i drugih učesnika u saobraćaju. Između, ostalog, na snimku nadzorne kamere „Poslovnog Centra M.D.“ (datoteka označena kao D05-20230526223931) vidi se vozilo optuženog koje krećući se većom brzinom od ostalih učesnika u saobraćaju iz desne saobraćajne trake se prestrojava udesno, a zatim ponovo skreće udesno u ulicu D., gdje ostvaruje nalet na pješakinje koje su u tom trenutku bile na pješačkom prelazu.

Radnju skretanja udesno potvrđuju i tragovi pronađeni na mjestu naleta vozila na pješakinje, na pješačkom prelazu u ulici D., kao i položaj zaustavljenog vozila optuženog (prema zapisniku o uviđaju) na lijevoj strani ulice D., čeonim dijelom okrenuto u smjeru ulice Kranjčevićeva, naslonjeno na zid zgrade, od mjesta spajanja ulica M.T. i D. udaljeno 10,10 metara. Na takav položaj vozila ukazuje i crtež lica mjesta broj K.U. 713/23 od 27.05.2023. godine, na koji se pozvao branitelj u žalbi. S tim u vezi, ovaj sud nalazi tačnim navode branitelja da je svojim vozilom optuženi pješakinje udario „s leđa“, što je prikazano i na slici broj 4. nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke Nedima Kamenjaševića i Muamera Smajlovića (Mjesto naleta putničkog automobila „Mercedes-Benz A180“ na pješake), kao i da je optuženi nakon preduzimanja radnje skretanja izgubio kontrolu nad vozilom i to uslijed brzine kojom je upravljao vozilom i završio na suprotnoj strani ulice kontaktom lijevog blatobrana sa zidom zgrade. Međutim, iz pomenutog crteža lica mjesta ne proizlazi, kako to branitelj u žalbi tvrdi, da se vozilo optuženog, a niti tijela oštećenih, nakon naleta kretala u pravcu protezanja pješačkog prelaza, jer je vozilo, prema zapisniku o uviđaju i crtežu lica mjesta, zaustavljeno 10,10 metara od mjesta spajanja ulica M.T. i D. (fiksna tačka na crtežu lica mjesta), odnosno prema udaljenostima kotiranim na crtežu lica mjesta više od pet metara udaljeno od završetka obilježenog pješačkog prelaza, a tijelo oštećene A.S. je bilo na udaljenosti od 8,30 metara od mjesta spajanja ulica M.T. i D.. S obzirom na navedeno, pozivanjem na crtež lica mjesta, branitelj nije doveo u sumnju pravilnost pobijane presude.

Također, ni žalbeni navod branitelja da je optuženi izgubio kontrolu nad vozilom jer je pokušao izbjeći sivo vozilo koje je bilo zaustavljeno na raskrsnici, ne dovodi u pitanje pravilnost pobijane presude. Naime, već je obrazloženo da iz dokaza proizlazi da je nepoznato sivo vozilo ostalo u mirovanju i izvjesno vrijeme nakon promjene svjetlosnog znaka na zeleno svjetlo i da je u tom trenutku sa svojim vozilom naišao optuženi krećući se brzinom od 76,3 km/h, koji se nije zaustavio iza sivog vozila u desnoj saobraćajnoj traci, nego je preduzeo radnju skretanja udesno u saobraćajnu traku namijenjenu za vozila javnog prevoza, a iz te trake preduzeo dalju radnju skretanja udesno u bočni put (ulica D.), pri čemu ne koči, jer nema tragova kočenja, gdje odmah na pješačkom prelazu dolazi do naleta na pješake. Iz navedenog slijedi da je optuženi prestrojavanjem u saobraćajnu traku namijenjenu vozilima javnog prevoza izbjegao sivo vozilo koje je stajalo na raskrsnici, jer se nije pokrenulo odmah po promjeni svjetlosnog signala na zeleno, ali optuženi svojim vozilom nije produžio pravo ulicom M.T., kako je to učinilo vozilo ispred njega, nego je zatim ponovo skrenuo udesno, u bočnu ulicu D.. Stoga, tvrdnjom da je izgubio kontrolu nad vozilom radi izbjegavanja zaustavljenog sivog vozila, branitelj nije doveo u pitanje pravilnost pobijane presude, posebno imajući u vidu da je u pobijanoj presudi utvrđeno da brzina kretanja vozila optuženog, kojom je prekršio saobraćajne propise, stoji u uzročnoj vezi sa ugrožavanjem javnog saobraćaja i nastupanjem zabranjene posljedice, kako je to opisano u izreci presude.

Osporavajući odluku o kazni, branitelj optuženog A.B. u žalbi navodi da je pogrešan stav prvostepenog suda da na strani optuženog nema olakšavajućih okolnosti, te da je prekršajna evidencija optuženom pogrešno cijenjena kao otežavajuća okolnost. Tako branitelj ističe da je sud kao olakšavajuću okolnost trebao cijeniti da je optuženi priznao izvršenje krivičnog djela, što je vidljivo i iz samog teksta žalbe, kao i na prvom ročištu na kojem se optuženi izjašnjavao o mjeri pritvora, kada je pognute glave izjavio da je kriv. Dalje branitelj ističe da je kao olakšavajuću okolnost sud trebao uzeti u obzir da je optuženi izrazio kajanje, te da s tim u vezi, zbog uznemirenja javnosti i stava oštećenih porodica, tokom suđenja i van sudnice optuženi nije

davao komentare, jer bi u suprotnom njegove izjave bile primljene na negativan način, a i čitav postupak je pratio pognute glave, sa stidom i pokazujući empatiju, pa je tako konkludentnim radnjama izrazio kajanje. Pored navedenog, branitelj ističe da je kao olakšavajuću okolnost sud trebao cijeniti mlađu životnu dob učinitelja, barem u najmanjoj mjeri. U odnosu na otežavajuće okolnosti koje je sud uzeo u obzir pri odmjeravanju kazne, branitelj smatra da sud nije mogao uzeti u obzir prekršajnu evidenciju kao otežavajuću okolnost, jer je iz iste vidljivo da je optuženi prekršajno kažnjavao zbog vožnje prije sticanja prava na upravljanje motornim vozilom (tri prekršaja), a ne zbog prekršaja koji eventualno predstavljaju prolazak kroz crveno svjetlo ili ugrožavanje drugih učesnika u saobraćaju. Smatra da su u sudskoj praksi za teža ili slična krivična djela izricane dosta blaže kazne.

Žalbene navode branitelja optuženog ovaj sud ocjenjuje neosnovnim.

Nije osnovan žalbeni navod branitelja optuženog da je prvostepeni sud trebao optuženom kao olakšavajuću okolnost prilikom odmjeravanja kazne uzeti u obzir da je priznao izvršenje krivičnog djela, budući da iz pobijane presude i spisa predmeta ne proizlazi da je optuženi to učinio. Tako je uvidom u zapisnike o izjašnjenju o krivnji i o glavnom pretresu utvrđeno da nema priznanja krivnje optuženog. Tačno je da je u uvodnom dijelu žalbe branitelj optuženog naveo da čini nespornim da je „optuženi faktički osoba koja je svojim vozilom marke Mercedes prouzročila nesporne posljedice ali uz objektivne i subjektivne okolnosti koje nisu uslovljene njegovim ponašanjem“. Ovi navodi ne predstavljaju priznanje krivnje, nego izraz teze odbrane koja čini nespornim određene činjenice i okolnosti koje se optuženom stavljaju na teret, ukoliko se prihvati da ni te okolnosti nisu „uslovljene ponašanjem optuženog“. To se ne može smatrati priznanjem krivnje, niti „priznanjem krivičnog djela“, kao što se priznanjem krivičnog djela ne može smatrati izjašnjenje optuženog na ročištu u vezi prijedloga za određivanje pritvora, zbog čega se suprotni žalbeni navodi branitelja optuženog pokazuju neosnovanim.

Okolnost da je optuženi tokom krivičnog postupka „nije davao komentare“ kako ne bi bili shvaćeni na negativan način, sama za sebe ne predstavlja jasan znak stvarne manifestacije iskrenog kajanja zbog učinjenog krivičnog djela. Žalbeni navodi branitelja da je optuženi čitav krivični postupak pratio pognute glave, sa stidom i pokazujući empatiju, su paušalni i ničim potkrijepljeni, pa kao takvi ne mogu predstavljati stvarnu manifestaciju kajanja zbog učinjenog krivičnog djela. Slijedom navedenog, ovaj sud nalazi neosnovanim i žalbene navode branitelja da je optuženom trebalo kao olakšavajuću okolnost uzeti u obzir iskazano kajanje zbog učinjenog krivičnog djela.

Životna dob optuženog od 26 godina i 11 mjeseci (proizlazi iz ličnih podataka o optuženom i vremenu učinjenja krivičnog djela iz pobijane presude), suprotno tvrdnji njegovog branitelja ne predstavlja mlađu životnu dob koju bi sud trebao uzeti kao olakšavajuću okolnost, pa je bez osnova i žalbeni prigovor da sud optuženom kao olakšavajuću okolnost trebao uzeti njegovu mlađu životnu dob u vrijeme učinjenja krivičnog djela.

Nadalje ovaj sud nalazi da je pravilno u žalbi branitelj optuženog ukazao da je njegov branjenik do sada kažnjavao tri puta zbog prekršaja iz člana 234a. stav 1. tačka 7. ZOOPS-a (upravljanje motornim vozilom u saobraćaju na putu prije sticanja prava na upravljanje) u periodu od 13.10.2022. do 10.02.2023. godine, što proizlazi iz podataka o prekršajnoj evidenciji Jedinice za saobraćaj MUP-a Kantona Sarajevo od 27.05.2023. godine, a ne kako to prvostepeni

sud, između ostalog, navodi da je kažnjavan 14-15 puta „zbog brze vožnje i vožnje bez vozačke dozvole“, pozivajući se na „akt MUP-a Kantona Sarajevo“. Naime, tačno je da je tužiteljstvo kao dokaz izvelo dopis MUP-a Kantona Sarajevo broj 02/2-3-KU:1527/23 od 14.11.2023. godine u čijem prilogu je dostavljeno osam ovjerenih fotokopija prekršajnih naloga, ali svi ti prekršajni nalozi glase na ime A.V., inače majke od optuženog, dakle ne na ime optuženog A.B., a ujedno se radi o izdatim prekršajnim nalogima bez naznake kako je prekršajni postupak okončan, tj. da li prihvatanjem odgovornosti i plaćanjem novčane kazne ili na neki drugi način. Iz tih naloga se može samo zaključiti da su protiv A.V. pokrenuti prekršajni postupci vezani za upravljanje vozilom marke Mercedes A180 reg. oznaka ..., ali ne i kako su oni okončani. Na osnovu prethodno pomenutih dokaza sud nije mogao utvrditi da je optuženi prekršajno kažnjavan 14-15 puta, kako se to navodi u obrazloženju presude, nego samo četiri puta i to jednom zbog prekršaja iz Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira, a tri puta zbog prekršaja koji se ogleda u upravljanju motornim vozilom u saobraćaju na putu prije sticanja prava na upravljanje vozilom (prekršaj iz člana 234a. stav 1. tačka 7. ZOOPS-a).

Međutim, imajući u vidu svrhu kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH, te cijeneći da je optuženi A.B. u relativno kraćem vremenskom periodu prije učinjenja predmetnog krivičnog djela više puta kažnjavan zbog prekršaja iz člana 234a. stav 1. tačka 7. ZOOPS-a (upravljanje motornim vozilom u saobraćaju na putu prije sticanja prava na upravljanje vozilom), što je cijenjeno u vezi sa okolnošću da je i pri učinjenju predmetnog krivičnog djela, pored ostalog, suprotno odredbi člana 172. stav 1. ZOOPS-a, upravljao motornim vozilom u saobraćaju prije sticanja prava na upravljanje vozilom B kategorije, te uzimajući u obzir i ostale otežavajuće okolnosti koje je prvostepeni sud pravilno cijenio (težina povrede zaštićenog dobra koja se ogleda u tome da je pored smrti jedne osobe, čime su ostvarena obilježja krivičnog djela za koje je oglašen krivim, nastupila smrt i druge osobe, a treća osoba zadobila lake tjelesne povrede), ovaj sud nalazi da se radi o takvim otežavajućim okolnostima koje opravdavaju osudu na kaznu zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina, koju je prvostepeni sud izrekao optuženom. Slijedom navedenog, žalbeni navodi branitelja optuženog kojima osporava pravilnost izrečene kazne su ocijenjeni neosnovanim.

S obzirom na izloženo, na osnovu člana 328. ZKP FBiH, žalba branitelja optuženog A.B. je odbijena kao neosnovan i potvrđena prvostepena presuda.

Zapisničarka  
Armina Kopic,s.r.

Predsjednik vijeća  
Dragan Čorlija,s.r.